

Вскачихме се на една доволно висока възвишенност. Врѣмето продължаваше да е ясно. Слънцето грѣше, колкото може да грѣе по коледа. Отъ тукъ се виждаше не само Зелено-Дърво, Лисата-Гора, но и Габрово. Види се, че турцитѣ ни бѣха забѣлѣжили отъ Лисата-Гора, защото цѣла тѣлпа отъ тѣхъ се бѣха събрали и наредили съ фронтъ къмъ насъ. Нѣмаше съмнѣние, че тѣ гледаха нашето движение, което трѣбваше ужъ да бѣде тайно. Очудвахме се, защо турцитѣ не откриваха по насъ орждиенъ огънь, когато, по права линия, разстоянието не бѣ по-големо отъ $2\frac{1}{2}$ —3 версти. Впрочемъ, единственното мѣсто отъ кждѣто можахме да виждаме турцитѣ на Лисата, а вѣроятно и тѣ насъ, бѣше тази възвишенностъ.

Вървятъ опълченцитѣ бодро. Отстанали нѣма, но за туй, повтарямъ, всички потѣнали въ потъ и запѣхтени. Скоро, обаче, силитѣ ни започнаха да се истощаватъ. Пладнѣ отдавна бѣ минало. Опълченцитѣ вървешката вадяха отъ торбитѣ си сухари и гризяха. Най-насетнѣ опълчението бѣ спрѣло за почивка.

Офицеритѣ отъ дружината се събраха въ кръжокъ.

Азъ много бѣхъ огладнѣлъ, та и другаритѣ не бѣха сити, но за жалость нѣмаше какво да се яде: всичкитѣ закуски бѣха изѣдени въ Топлишѣ.

Ний сега ще сме, както се казва, „на пищѣ св. Антония“, забѣлѣжи шеговито добродушния майоръ Чилиевъ. Впрочемъ, сухари ще се намѣрятъ, прибави той.

— Заповѣдайте, ваше високоблагородие, сухари, ний си имаме достатъчно. Ето и сирене, месце и пр., взеха да прѣдлагатъ опълченцитѣ, които чуха, когато майоръ Чилиевъ каза, че сухари има.

— Ами като свършите сухаритѣ? ги попита Чилиевъ.

— Тогава всички наедно ще гладуваме, ваше високоблагородие, отговориха тѣ.

И ний се наядохме добрѣ съ сухари. Истина, че запасъ отъ закуски у нѣкой отъ офицеритѣ имаше въ кобуритѣ на сѣдлата, но тѣ бѣха оставени за вечеря. Както и да е, гладътъ отчасти утолихме, но за туй жаждата ни мъчеше ужасно. Вода нѣмаше никждѣ; ний бѣхме принудени да гълтаме снѣгъ. Майоръ Чилиевъ бѣше заповѣдалъ на Бондаря да накладѣ огънь и въ чайника да растопи снѣгъ, за да се напиемъ съ вода.

— Константинъ Борисовичъ, не е ли по-добрѣ да се напиемъ съ чай, каза щабсъ-капитанъ Сокалски.